

ligefrem er et Led af de Straffe, som anvendes imod Skolelærerne, taler den udtryffeligt om at kalde Skolelæreren hen i Skolecommissionen. Skolecommissionen faaer altsaa et Paalæg om at give Læreren en Tilretteviisning, og den indfinder sig da i Skolestuen under Skoletiden, da Børnene ere tilstede, og meddeler der Skolelæreren denne Tilretteviisning. Den har formodentlig ikke meent noget videre Dndt dermed, men det er dog et ganske mærkværdigt Feilgreb, at Folk, der ville have med Skolegjerning at gjøre, falde paa at give Skolelæreren en Embedstiltretteviisning i hans Skolebørns Paahør; man kan ikke undre sig over, om Blodet i et saadant Dieblif maatte rulle lidt raskere end sædvanligt gennem Skolelæreren's Arter. Hvorledes dette nu end gif til eller ikke, modtog Skolelæreren sin Tilretteviisning og remonstrerede ikke derimod, men efterat han havde modtaget den og, saavidt mig bekjendt, endog takket sine Forefatte for, at denne Sag dermed var bilagt, kom der et Ordskifte — jeg veed ikke paa hvilken Maade eller hvorover —, under hvilket der framkom det Curiosum, at Ministeriets Skrivelse paa en eller anden Maade blev skiftet mellem Præstens og Læreren's Hænder, saaledes at hver af dem fik et Stykke deraf. Dette er jo i en ganske mærkværdig Grad Bagateller, men — det foregik i Foraaret 1869 — paa Grund af denne lille bitte Ubetydelighed, som da var foregaaet, og som Skolecommissionen selv havde givet den forfærdeligste Anledning til ved et saadant Feilgreb som det, at den havde givet Tilretteviisningen i Skolen og i Børnenes Dverværelse, indgav Skolecommissionen et halot Aar efter, den 11te October 1869, en Indstilling til Ministeriet med Klage over Skolelæreren paa Grund af udbiist Dpsættighed, hvortil der var føiet en Bemærkning om Mangel paa Disciplin i hans Skole, og Følgen af denne Indstilling var, at Ministeriet den 6te December forrige Aar meddeelte ham hans Afsked uden Pension. Der staaer i Ministeriets Resolution, at Ministeriet resolverer, at

paa Grund af den Dpsættighed, han har udbiist imod sine Forefatte, og den utilfredsstillende Tilstand, hvori hans Skole befindes i disciplinair Henseende, bør han fjernes fra Embedet, og han bliver herved at entlebtige fra Begyndelsen af det kommende — det vil nu sige det indeværende — Aar. Der er herved at bemærke, at de Grunde, hvorfor han er afflediget, og det uden Pension, ere for det Første Dpsættighed — som bestod i den Bagatel, jeg har nævnt, og som virkelig næsten var for latterlig til at omtales, naar det ikke var, fordi den i Gjærningen var bleven til en saa stor Ting — og for det Andet Mangel paa Disciplin i Skolen. Det er naturligt vanskeligt for en Udenforstaaende at have nogen bestemt Mening herom, og jeg maa gjøre den Bemærkning, at af samtlige de Personer, hvis Forhold jeg her berører, er der, mig bevidst, ikke en Gæste, jeg kjender personlig, saaledes at jeg ikke kan have noget umiddelbart Kjendskab til Forholdet i den her omtalte Skole eller til Skolelæreren; men tager man i Betragtning, at Skolelæreren har virket i 18 Aar i den Skolegjerning, hvori han var, og at der fra et Antal af 42 bosiddende Mænd, Fædre til Børn i hans Skole, er givet en Erklæring med Hensyn til Børnenes Tilstand i Skolen, hvori der bliver angivet — jeg kan ikke nægte mig den Fornøielse, at oplæse et Par Ord deraf —: „Saamange af os, der have besøgt ham ved hans Skolegjerning, have stedse forundret os over at see Børnenes milde og glade Ansigter i Forbindelse med en mageløs Orden og en glad Lydighed ved hans mindste Vink, saa et Blik af ham kunde bringe baade Glæde og Taarer i deres Dine — saa, maa han end vige for sine saa Sjenders Eftertræbeller, skal han medbringe det Vidnesbyrd herfra, at vi altid ville bevare ham i glad og taknemmelig Erindring, ligesom han skal staae som et Monument for Lærere ved den mageløse Kjærlighed og Disciplin, hvormed han har ledet Skolen, og som har baaret velsignede Frugter“. Man kan ikke godt tænke sig et fyldigere Vidnes-